

Sp. zn.:

OUPSŘ 114/2011 –rozh.

V Liberci dne:

29. dubna 2011

Adresáti dle rozdělovníku.

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, jako správní orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích v platném znění, ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen správní řád), přezkoumal na podkladě odvolání subjektů:

A) [redacted] s doručovací adresou: [redacted]

odvolání bylo podáno písemností ze dne 23.12.2010, která byla doručena Magistrátu města Liberec dne 28.12.2010; odvolání bylo dále doplněno:

písemností ze dne 11.2.2011 doručené Magistrátu města Liberec dne 15.2.2011 a písemností ze dne 28.3.2011 doručené Magistrátu města Liberec dne 31.3.2011,

B) [redacted] odvolání bylo podáno písemností ze dne 3.12.2010, která byla doručena Magistrátu města Liberec dne 7.12.2011,

rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Stavebního úřadu v Liberci, sp.zn.: SUUR/7120/ 025903/09-Ře č.j.: CJ MML 205033/10 ze dne 26.11.2010 a podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodl takto:

Rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Stavebního úřadu v Liberci, sp. zn. SUUR/7120/025903/09-Ře č.j.. CJ MML 205033/10 ze dne 26.11.2010, kterým bylo podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), rozhodnuto o odnětí a omezení vlastnických práv a to vlastnických práv [redacted] s doručovací adresou: [redacted]

se ruší

a věc se vrací k novému projednání.

Odůvodnění :

Magistrát města Liberec, Stavební úřad v Liberci (dále jen vyvlastňovací úřad), rozhodnutím ze dne 26.11.2010 odňal vlastnické právo, popřípadě jej omezil [REDAKCE] kdy se jednalo o nemovitosti specifikované v rozhodnutí ze dne 26.11.2010, které jsou umístěny v k.ú. [REDAKCE] a které jsou v jejím vlastnictví, popřípadě spoluvlastnictví. Vyvlastnění bylo provedeno za účelem realizace nové silnice I. třídy I/35 v úseku Bílý Kostel nad Nisou – Hrádek nad Nisou.

Proti rozhodnutí ze dne 26.11.2010 podala odvolání [REDAKCE] (dále jen odvolatelka) a to písemností ze dne 23.12.2010, doplněné písemnostmi ze dne 11.2.2011 a ze dne 28.3.2011. Obsahové výhrady vznesené proti rozhodnutí ze dne 26.11.2010, jakož i k řízení, které předcházelo jeho vydání, jsou uvedeny v písemnosti ze dne 11.2.2011, a lze je shrnout následovně:

Odvolání vytýká rozhodnutí ze dne 26.11.2010, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání formální a věcné vady a to z důvodů v odvolání uvedených.

Má se jednat o skutečnost, že není jednoznačně specifikována osoba, v jejíž prospěch bylo vyvlastnění provedeno (bod III. odvolání). Dále jde z pohledu odvolatelky o nepřesnou (nejasnou) formulaci ve vztahu k okamžiku užívání pozemků vyvlastnitelem – „zahájení stavebních prací na konkrétní stavbě“; odvolatelka vyslovila názor, že přesnější by mělo být „stavební práce samotné a umístění hotové stavby na daných pozemcích“. V bodě IV. odvolání je poukazováno na skutečnost, že omezit vlastnická práva k nemovitostem a to i dočasně lze ve smyslu ust. § 24 odst. 2 zákona o vyvlastnění toliko formou věcného břemene, což v tomto případě nebylo provedeno. V návaznosti na tuto skutečnost odvolatelka namítla, že nebylo v rozhodnutí ze dne 26.11.2010 stanoveno věcné břemeno jak formálně, tak obsahově – není zřejmé v čem obsahově spočívá (co má osoba povinná strpět, v jakém rozsahu je omezena v užívání věci a v nakládání s ní). Dále je vytýkáno napadenému rozhodnutí, že nebyla specifikována doba dočasnosti omezení vlastnického práva. V bodě V. odvolání odvolatelka vyslovila pochybnosti o tom, že se v daném případě jedná o veřejně prospěšnou stavbu, kdy dle jejího názoru k takovému závěru nepostačuje pouhý obecný odkaz na obecně závazné vyhlášky obce Chotyně a města Hrádek nad Nisou o vyhlášení závazných částí územních plánů. V bodě VI. a VII. odvolání odvolatelka vyslovila názor, že v jejím případě nebyla dostatečně a objektivně naplněna ustanovení zákona upřednostňujících dohodu mezi vyvlastnitelem a vyvlastňovaným a to z důvodů v odvolání uvedených. V bodě VIII. odvolání odvolatelka vyslovila názor, že v řízení nebylo prokázáno, že by rozsah vyvlastnění byl dle zákona jen v nezbytném rozsahu. V bodě IX. odvolání odvolatelka vznesla výhrady ohledně postupu vyvlastňovacího úřadu vůči [REDAKCE] nájemci jejích pozemků. V bodě X. odvolání odvolatelka napadla nedodržení ust. § 24 odst. 3 vyvlastňovacího zákona; tedy nedodržení v něm uvedené zákonem dané poučovací povinnosti. V bodě XI. odvolání odvolatelka vyslovila názor, že již žádost o vyvlastnění nesplňuje náležitosti uvedené v ust. § 18 odst. 2 a 3 zákona o vyvlastnění. V bodě XII. odvolání odvolatelka vyslovila názor, že ze strany vyvlastnítele nebyly objektivně plně využity možnosti řešit situaci dohodou, kdy vyvlastnitel přistoupil k řešení situace cestou krajního řešení, kterým je vyvlastňovací řízení. V této souvislosti poukázala na mediálně známý případ [REDAKCE] (Hradec Králové), kdy odvolatelka dále uvedla, že se stát nepokusil o kvalifikovanou a konstruktivní dohodu s odvolatelkou. V bodě XIII. odvolání odvolatelka poukázala na dopad nové stavby do území, na což poukazovala již v předchozích projednáních záměru stavby nové silnice. Tento bod byl dále zdůrazněn i v písemnosti odvolatelky ze dne 28.3.2011. V další části odvolání (druhá část bodu XIII. odvolání, bod XIV. a XV. odvolání)

odvolatelka vyslovila názor o tom, že stavbou a provedením vyvlastňovacího řízení byla porušena odvolatelkou uváděná konkrétní ustanovení právních předpisů.

V závěru odvolání (bod XVI. odvolání) odvolatelka navrhla zrušení rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 26.11.2010.

Proti rozhodnutí ze dne 26.11.2011 dále podal odvolání [redacted] (dále jen odvolatel). V odvolání (písemnost ze dne 3.12.2010) uvedl, že nesouhlasí s tímto rozhodnutím z toho hlediska, jak se vyvlastňovací úřad vypořádal s jeho nájemními vztahy k pozemkům. Odvolatel uvedl, že má smluvní nájemní vztahy k pozemkům s tříletou výpovědní dobou. Předčasným ukončením nájmu dojde ke ztrátě na tržbě včetně dotací. Odvolatel dále poukázal na skutečnost, že není jednoznačně zřejmé, jaké budou možnosti obhospodařování jednotlivých pozemků (ploch) po ukončení stavby, jejíž důsledkem má být rozdrobení ploch (pozemků) a změna v jejich dopravní přístupnosti. V závěru odvolání odvolatel uvedl svou představu kompenzací důsledků umístění a provádění nové trasy silnice I/35 v úseku Bílý Kostel n.N. – Hrádek n.N., kdy z toho lze dovodit, že odvolatel byl srozuměn (tedy souhlasil by) se změnou nájemních vztahu v území, jež mají být vyvolány výše uvedenou novou stavbou silnice I/35 a to za podmínek uvedených v odvolání.

Vyvlastňovací úřad písemností ze dne 15.2.2011 vyrozuměl účastníky řízení o podaných odvoláních, jakož i jejich obsahu a vyzval je, aby se k němu vyjádřili ve lhůtě do 5 dnů od doručení výzvy vyvlastňovacího úřadu.

Této možnosti využil žadatel Ředitelství silnic a dálnic ČR, které se vyjádřilo písemností ze dne 21.3.2011. Žadatel v případě odvolání [redacted] vyslovil názor, že v rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 26.11.2011 byla dostatečně specifikována osoba, v jejíž prospěch bylo provedeno vyvlastnění – Česká republika. K námitce odvolatelky, že v rozporu se zákonem nebylo omezení vlastnického práva formálně řešeno věcným břemenem, žadatel uvedl, že ze systematiky právních předpisů nevyplývá, že by omezení práv mělo být prováděno výhradně formou věcného břemene a odkázal na ust. § 128 odst. 2 občanského zákoníku (zák.č. 40/1964 Sb. v platném znění). K názoru odvolatelky o nedostatečném zdůvodnění opodstatněnosti vyvlastnění žadatel uvedl, že předmětná stavba je veřejně prospěšnou stavbou podle zák.č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu v platném znění (dále jen stavební zákon), - jde o stavbu dopravní infrastruktury: V důsledku této skutečnosti není třeba dále toto dle žadatele rozvádět. K názoru odvolatelky o tom, že vyvlastnění není provedeno v nezbytném rozsahu, žadatel uvedl, že vyvlastnění je provedeno v nezbytném rozsahu, kdy k tomu dodal, že již z povahy věci není z pohledu žadatele důvodné vyvlastňovat nemovitosti ve větším rozsahu než je nezbytně nutné. Pokud jde o výhradu ohledně nesplnění poučovací povinnosti, žadatel vyslovil názor, že je nedůvodná; v případě výhrady ohledně podané žádosti žadatel vyslovil názor, že byla podána řádně a má všechny předepsané náležitosti. K dopadům stavby na životní prostředí žadatel uvedl, že daná problematika byla v rámci projednávání stavby posuzována orgány ochrany životního prostředí. K obsahu odvolání [redacted] žadatel uvedl, že v současné době probíhá posuzování jeho nároků znalcem, kdy o dalším postupu bude rozhodnuto, až po ukončení tohoto vyvlastňovacího řízení.

Vyvlastňovací úřad nemohl o podaných odvoláních rozhodnout, a proto je písemností ze dne 2.3. 2011 spolu se spisem věci předložil odvolacímu orgánu k rozhodnutí.

Odvolací orgán nejprve posoudil, zda jsou naplněny podmínky řádně podaného odvolání, pokud jde o jeho přípustnost a včasnost. Bylo zjištěno, že obě odvolání byla podána oprávněnými subjekty ve smyslu ust. § 81 odst. 1 správního řádu. Dále bylo zjištěno, že odvolání byla ve smyslu

ust. § 83 správního řádu podána včas. Proto bylo možné o odvoláních rozhodnout jedním ze způsobů uvedených v ust. § 90 správního řádu.

Ze spisu byly zjištěny tyto skutečnosti.

Žádost o vyvlastnění ze dne 5.2.2010 byla podána u vyvlastňovacího úřadu (magistrát) dne 8.2.2010 a následně dne 9.2.2010 byla opatřena identifikačním štítkem magistrátu. Vyvlastňovací úřad písemností ze dne 25.2.2010 oznámil účastníkům řízení zahájení řízení a nařídil ústní jednání na den 8.4.2010, které se také konalo a ze kterého byl sepsán protokol – odvolatelka se tohoto jednání nezúčastnila (omluvila se). Následně byly doplňovány podklady věci a probíhala korespondence mezi účastníky řízení a vyvlastňovacím úřadem (blíže viz spis). Další jednání se konalo dne 3.6.2010, ze kterého byl rovněž sepsán protokol. Stavební úřad usnesením ze dne 9.9.2010 ustanovil znalce [redacted] (usnesení bylo adresováno a doručováno pouze [redacted]) pro ocenění vyvlastňovaných nemovitostí. Po doložení znaleckého posudku stavební úřad písemností ze dne 5.10.2010 dal účastníkům řízení možnost se seznámit s podklady věci a vyjádřit se k nim a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení písemnosti stavebního úřadu. Odvolatelka se vyjádřila písemností ze dne 21.10.2010. Po provedeném řízení, posouzení žádosti, jejích podkladů, jakož i všech ostatních skutečností vzešlých v průběhu řízení dospěl vyvlastňovací úřad k závěru, že jsou naplněny zákonem stanovené podmínky pro vydání rozhodnutí, a proto dne 26.11.2010 vydal rozhodnutí o vyvlastnění. Proti tomuto rozhodnutí byla podána odvolání. Jejich obsah, jakož i úkony stavebního úřadu provedené po doručení odvolání jsou uvedeny v předchozím textu.

Odvolací orgán přezkoumal soulad odvoláními napadeného rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání s právními předpisy, kdy věcná správnost napadeného rozhodnutí se přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy vyžaduje-li to veřejný zájem na dodržování zákonnosti. K vadám v projednávání věci, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost se nepřihlíží, kdy tímto postupem není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Odvolací orgán po posouzení všech skutečností věci dospěl k závěru, že ve vyvlastňovacím řízení vedeném u vyvlastňovacího úřadu, jakož i ve výsledném rozhodnutí ze dne 26.11.2010 byla zjištěna pochybení, která nebylo možné odstranit v odvolacím řízení. Proto bylo rozhodnutí ze dne 26.11.2010 zrušeno a věc vrácena vyvlastňovacímu úřadu zpět k novému projednání.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že vyvlastňovací úřad v řízení nezjistil stav věci, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu a za tím účelem neopatřil podklady v rozsahu, kvalitě a podrobnosti potřebné k náležitému posouzení věci a náležitému rozhodnutí o ní ve smyslu ust. § 50 správního řádu. Odvolací orgán současně dospěl k závěru, že správní uvážení vyvlastňovacího úřadu o dále popsanych otázkách věci vybočilo z mezí a hledisek daných zákonem.

K věci samé lze uvést následující obecné skutečnosti:

Obecně platí, že právo vymezuje subjekty práva (fyzické a právnické osoby apod.), které realizují své potřeby, zájmy a cíle a to prostřednictvím celé řady právních institutů. Z tohoto hlediska jedním z nejvýznamnějších institutů práva je nepochybně vlastnictví jako takové, které je významným prostředkem realizace potřeb, zájmů a cílů jednotlivých subjektů, např. cestou koupě zboží, nájmem bytu apod. Pokud jde o uplatňování práv každého, je třeba zdůraznit, že práva fyzických a právnických osob včetně majetkových, nejsou obecně chápána jako absolutní, ale jako

relativní a sice v tom smyslu, že každé právo je ohraničeno právem jiného. Koncepce práva není obecně nastavena tak, aby byla práva ve vzájemném střetu, naopak tato koncepce vychází z toho, že při konkrétní realizaci práv bude vždy nalezena rozumná mez jejich uplatnění, která umožní realizaci práva, aniž by bylo omezováno právo jiného v nepřipustném rozsahu, viz např. formulace práva na příznivé životní prostředí a současně práva na vlastnictví a podnikání obsažená v Listině základních práv a svobod (úst. zák. č. 2/1993 Sb., v platném znění).

Pokud jde o nemovitosti (znakem každé nemovitosti je její jedinečné a nepřemístitelné umístění), je třeba uvést, že s ohledem na jejich povahu a za skutečnosti, kdy se konkrétního pozemku, či stavby spojené se zemí pevným základem, dotýká více zájmů a to od zájmu jeho vlastníka, přes veřejné zájmy např. komunálního či celostátního významu prezentované právními dokumenty různého stupně významu, je zákonem (a to především Listinou základních práv a svobod – článek 11 odst. 4) dána možnost za účelem realizace právem uznaného veřejného zájmu odejmout vlastnické právo, popřípadě jej omezit, pokud to bude nutné k realizaci objektivně potřebného a právem uznaného veřejného zájmu.

V návaznosti na právní dokument ústavní síly (Listina základních práv a svobod) byly vydány navazující právní předpisy, které konkretizují proces projednávání vyvlastnění. Cílem těchto navazujících právních úprav je zajištění účelu realizace právem uznaného a potřebného veřejného zájmu odnětím, či omezením vlastnických práv. K tomu dále odvolací orgán pro úplnost zdůrazňuje, že vyvlastnění je právem uznaný prostředek k získání potřebných práv majetkové povahy, v důsledku čehož vyvlastnění jako takové není a nemůže být principiálně v rozporu s pravidly občanského soužití ani s dobrými mravy. Proto také majetková ztráta způsobená vyvlastněním není formálně škodou dle ust. § 415 a násl občanského zákoníku, podle kterého se s událostí, v jejímž rámci vznikla někomu škoda, rozumí škoda vzniklá porušením právních předpisů (viz ust. § 420 odst. 1 občanského zákoníku), kdy v případě vyvlastnění (jak z předchozího textu vyplývá) se jedná o právem dovolenou (byť za poměrně přísných podmínek) cestu dosažení změny ve vlastnických vztazích k nemovitostem za účelem realizace oprávněného a právem uznaného veřejného zájmu; nejde tedy o porušení právních předpisů.

Dalším cílem právních úprav navazujících na článek 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je zajištění transparentního a tedy i spravedlivého projednávání žádostí o vyvlastnění, dohlédnutí na to, aby vyvlastnění nebylo v nerozumném nepoměru ve vztahu k účelu vyvlastnění a ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem konkrétního případu, tedy nebylo ve větším rozsahu, než je nezbytně nutný, jak stanoví zákon. Dalším účelem je pak zajištění přiměřené a tedy současně i spravedlivé náhrady za majetkovou ztrátu, která vyvlastněním vznikne a pod.

Pokud jde o rozhodování správních (vyvlastňovacích) orgánů k žádosti jako takové, je třeba uvést, že obecně platí, že v případě, že správní orgán zjistí, že žádost je jednoznačně v rozporu s právními předpisy, je povinen ji zamítnout a současně v odůvodnění zamítavého rozhodnutí je správní orgán povinen jednoznačně prokázat a náležitě a přesvědčivě zdůvodnit její zamítnutí. V opačném případě logicky platí, že správní orgán je obecně povinen vyhovět podané žádosti a v jejím smyslu vydat příslušné rozhodnutí. Jiný přístup k žádostem by byl ze strany správních orgánů projevem svévole, či libovůle, která je nepřipustná a je v rozporu s právními předpisy.

V daném případě, jak je výše uvedeno odvolací orgán zjistil pochybení, v důsledku kterých muselo být rozhodnutí ze dne 26.11.2010 zrušeno.

Jedná se o následující skutečnosti:

Odvolací orgán se plně ztotožnil s názorem odvolatelky, že nebyl dostatečně specifikován subjekt v jehož prospěch bylo vyvlastnění provedeno: Označení tohoto subjektu – vyvlastnítele – viz text. „ ve prospěch České republiky“ (druhá strana rozhodnutí ze dne 26.11.2010) je nevyhovující. V dalším textu výroku rozhodnutí sice vyvlastňovací úřad uvádí subjekt, který by měl s vyvlastněnými nemovitostmi hospodařit (což je pouze názor vyvlastňovacího úřadu), avšak taková formulace je jednoznačně nepostačující. Jde o to, že ve smyslu zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích v platném znění, a jeho ust. § 6 je stát v právních vztazích právnickou osobou. To má ten důsledek, že každá právnická osoba ve správních řízeních musí být označena (identifikována) dle pravidel daných pro správní řízení tak, jak jsou uvedena v ust. § 37 odst. 2 správního řádu. To je důležité i s ohledem na skutečnost, že se v případě vyvlastnítele jedná o účastníka řízení dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu; tedy v jeho případě musí být uvedeno jméno, identifikační číslo, sídlo, popřípadě i adresa pro doručování. Je zjevné, že v případě formulace uvedené v rozhodnutí ze dne 26.11.2011 toto není splněno a že předmětná formulace „ ve prospěch České republiky“ nesplňuje výše uvedené požadavky, kdy je nutné si uvědomit, že vyvlastnitel je vždy, laicky řečeno, nějaká konkrétní osoba (s konkrétní adresou, datem narození u fyzické osoby, u právnické osoby s IČ apod.), které vznikají práva a povinnosti a se kterou lze jednat. Již z tohoto pohledu rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 26.11.2011 je postiženo zásadní vadou, a proto již z tohoto důvodu muselo být zrušeno. V této souvislosti je třeba dále zdůraznit, že výrok rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 26.11.2010 obsahující formulaci „ve prospěch České republiky“ nekoresponduje ani s vlastní žádostí ze dne 5.2.2010, kde je označen jako vyvlastnitel: Ředitelství silnic a dálnic ČR, příspěvková organizace, což je subjekt odlišný od subjektu Česká republika, byť je státem zřízen a je v jeho vlastnictví. To platí i pro návrhy kupních smluv ve spise, kde je jako kupující uváděn subjekt: Ředitelství silnic a dálnic, nikoliv subjekt: Česká republika. K tomu lze už jen dodat, že v rámci vyvlastňovacího rozhodnutí, je-li vyvlastňováno ve prospěch České republiky nemůže principiálně vyvlastňovací úřad určovat, kdo následně po právní moci rozhodnutí o vyvlastnění bude k vyvlastněnému majetku vykonávat právo hospodaření s ním, což je výhradně vnitřní záležitost subjektu: Česká republika.

Pokud jde o problematiku omezení vlastnických práv a výhrady odvolatelky spočívající v tom, že omezení práv mělo být formálně provedeno věcným břemenem (jeho zřízením), což nebylo ve výroku II. rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 26.11.2010 provedeno, a dále k poukazu odvolatelky na skutečnost, že dočasnost trvání omezení vlastnických práv nebyla konkretizována, odvolací orgán uvádí, že i v tomto bodě se plně ztotožnil s náhledem odvolatelky na danou problematiku. Věcná břemena byla ve starších právních úpravách označována jako služebnosti - viz obecný občanský zákoník č. 946/1811 ř.z., jehož účinnost skončila dnem 31.12.1950. Moderní věcná břemena byla založena zák.č. 132/1982 Sb. (jeho účinnost nastala dnem 1.4.1983), kterým byl novelizován platný občanský zákoník (zák.č. 40/1964 Sb.). Z textu ust. § 151o odst. 1 občanského zákoníku vyplývá, že věcná břemena omezují vlastníka nemovité věci ve prospěch někoho jiného tak, že je povinen něco trpět, něčeho se zdržet, nebo něco konat. Práva odpovídající věcným břemenům jsou spojena buď s vlastnictvím určité nemovitosti, nebo patří určité osobě. Z dikce zákona vyplývá, že každé takové omezení a tím spíše nucené omezení vlastnictví cestou vyvlastňovacího řízení je materiálně a formálně věcným břemenem (občanský zákoník nedává smluvní volnost účastníkům občanskoprávních vztahů v tom smyslu, že věcným břemenem je pouze takové omezení, které je účastníky občanskoprávních vztahů za věcné břemeno výslovně prohlášeno). Proto v daném případě omezení vlastnických práv musí mít formálně podobu věcného břemene (omezení musí být zřízeno jako věcné břemeno) a následně podléhá evidenční povinnosti v katastru nemovitostí – viz ust. § 1 odst. 1 zák.č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem v platném znění. K této problematice lze dále dodat, že není vyloučeno, aby konkrétní věcné břemeno mělo jen dočasnou povahu. Výrokem II rozhodnutí ze

dne 26.11.2010 bylo omezeno vlastnické právo, avšak v rozporu se zákonem (viz výše), protože nebylo zřízeno věcné břemeno (to je výslovně uloženo v ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o vyvlastnění), v důsledku čehož je i tato část výroku rozhodnutí ze dne 26.11.2010 nezákonná. K dané problematice odvolací orgán dále uvádí, že dalším pochybením stavebního úřadu i žadatele byla skutečnost, že časově konkrétně neomezili dočasnost omezení – např. 4 roky s tím, že nic nebrání žadateli, aby po dokončení stavby vydal majetek zpět vlastníkovi i dříve; vlastník by pak v rámci pravidel občanského soužití vrátil poměrnou část poskytnuté náhrady žadateli; jinak by totiž z jeho strany došlo k neoprávněnému majetkovému prospěchu. Rozhodně by však měla být „dočasnost“ omezení vlastnických práv konkretizována. Odvolatelce lze dále přisvědčit v tom, že omezení práv formou zřízení věcného břemene je nutně spojeno s povinností vyvlastnitelce a vyvlastňovacího úřadu konkretizovat (vymezit) omezení z věcného břemene vyplývající a to v tom smyslu, jak jsou věcná břemena koncipována dle ust. § 151 odst. 1 občanského zákoníku – povinnost něco strpět, něčeho se zdržet a něco konat. Aniž by odvolací orgán předjímal další projednávání věci, protože je plně na vyvlastniteli (žadateli), aby sám zvážil jaká nezbytně nutná omezení je nutné vymezit a to se zřetelem na stavební práce v území, jejich povahu a dále s ohledem na povinnosti vyplývající z stavebních předpisů a předpisů platných v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, lze uvést, že není důvodu, aby během existence věcného břemene bylo bráněno vlastníkovi pozemků právně nakládat se svým majetkem (prodej, zástava apod.), dále rovněž není důvodu, aby vlastníkovi pozemku bylo bráněno ve vstupu na pozemky, byť s předchozím souhlasem stavebníka, popřípadě zhotovitele stavby (je nutné brát ohled na stavební předpisy ohledně provádění staveb, popřípadě na technologie stavby a bezpečnost a ochranu zdraví při práci). Dále je nutné např. zvážit omezení vlastníka pozemku v nakládání s ornici a zemínou po dobu účinnosti věcného břemene (např. v provádění těžby zeminy apod.).

Na adresu žadatele (vyvlastnitelce) je třeba dále uvést, že jím poukazované omezení vlastnických práv dle ust. § 128 odst. 2 občanského zákoníku – toto ustanovení dle žadatele nevyžaduje zřízení věcného břemene pro omezení práv - hovoří o vyvlastnění pouze v obecné rovině, kdy v textu tohoto odstavce je uvedeno, že vyvlastnění musí být provedeno za základě zákona, tedy i v jeho rámci. To v konečném důsledku ve světle ust. § 151 o občanského zákoníku znamená, že konkrétní omezení musí být provedeno právě formou věcného břemene, neboť to vyplývá ze zákona a to ust. § 151 o občanského zákoníku. Zřízení věcného břemene obecně nemusí být provedeno pouze při omezení vlastnických práv, kdy se jedná o situace dle ust. § 128 odst. 1 občanského zákoníku – nouzové stavy, které jsou svou povahou krátkodobé.

Dalším pochybením vyvlastňovacího úřadu i žadatele bylo nedostatečné zdůvodnění oprávněnosti vyvlastnění. Jde o to, že žadatel i vyvlastňovací úřad argumentují vydanou územně plánovací dokumentací města Hrádku nad Nisou a obce Chotyně, tedy územními plány těchto územně samosprávných celků. Lze plně přisvědčit odvolatelce v tom, že toto nebylo provedeno dostatečně, popřípadě bylo provedeno pouze v obecné rovině, což je nepostačující k prokázání oprávněnosti vyvlastnění a ke kontrole tohoto oprávnění, kterou musí vyvlastňovací úřad provést po podání žádosti o vyvlastnění. Obecně platí, že jestliže se argumentuje územními plány, je nutné argumentovat jak textovou částí, tak grafickou částí územních plánů. Na oporu konkrétního tvrzení musí tedy být uvedeno označení (identifikace) konkrétního textu textové části územního plánu (opatření obecné povahy, obecně závazná vyhláška, regulativy územního plánu apod.). Tyto texty bývají členěny zpravidla na články, paragrafy, body, odstavce, písmena apod.; u dokumentů s číslováními stranami je možné uvádět i číslo strany obsahující potřebný text a pod. To samé platí i u výkresů. Ty rovněž bývají označovány různým způsobem, podle kterých je možné je jednoznačně identifikovat.

K dané problematice je třeba dále zdůraznit, že skutečnost, že konkrétní stavba je podle územního plánu veřejně prospěšnou stavbou, pro kterou lze potřebná práva majetkové povahy vyvlastnit, sama o sobě nemůže postačovat k prokázání objektivní oprávněnosti, potřebnosti a aktuálnosti provedení vyvlastňovacího řízení, tedy objektivního, trvajících veřejného zájmu a to takového stupně významu, v jehož důsledku je již provedení vyvlastňovacího řízení zjevně objektivně nezbytnou nutností. Odvolací orgán v tomto případě postrádá právě takové zdůvodnění. Jde především o potvrzení stálé aktuálnosti koridoru komunikace v územních plánech (nejen po formální stránce), ale i z hlediska aktuálnosti stavby komunikace (silnice); tedy jde o prověření trvajících objektivního veřejného zájmu na umístění a provedení stavby silnice a tím i na vyvlastnění. Odvolací orgán uvádí, že žadatel ani vyvlastňovací úřad např. neuvedli, zda byla předmětná stavba silnice zahájena na jiných úsecích, popřípadě, jaký je stupeň její rozestavěnosti apod. V podstatě jde o to, aby vyvlastňovací úřad náležitě prokázal veřejný zájem na vyvlastnění v pozitivním i negativním smyslu, tj. co by znamenalo, kdyby nedošlo k vyvlastnění za účelem uskutečnění předmětné stavby.

Pokud jde o obsah podaných odvolání, pak odvolací orgán k nim uvádí vedle výše uvedeného následující.

V případě odvolání [redacted] odvolací orgán uvádí, že se jeho obsahem nezabýval a to s ohledem na skutečnost, kdy vyvlastňovací rozhodnutí ze dne 26.11.2010 bylo zrušeno a věc byla vyvlastňovacímu úřadu vrácena zpět k novému projednání, kdy v důsledku toho výhrady odvolatele podané v odvolání budou posouzeny v řízení v I. stupni u vyvlastňovacího úřadu jako další skutečnost vzešlá v průběhu řízení.

Pokud jde o odvolání [redacted] a její nesouhlas s vyvlastněním, odvolací orgán dále uvádí, že v případě veřejně prospěšných staveb je obecně nutné rozlišovat přístup k těmto stavbám, jaký mají, popřípadě mohou mít komunity (zpravidla obec či město, ale může jím být obecně i stát, jde-li o státní zájem) a jednotliví dotčení vlastníci nemovitostí.

V případě obcí (měst) lze uvést, že je pamatováno, že ty v minulosti na jedné straně vítaly výstavbu např. železnic a také ji i odmítaly. V poslední době byly podobné případy i na Liberecku, kdy k tomu lze dodat, že v těchto případech nemusí jít pouze jen o železnice.

V případě silnice I/35 je důležité, že trasování nové komunikace v úseku Bílý Kostel n. N. – Hrádek n. N. bylo odsouhlaseno místními komunitami ve formě schválení územních plánů. Ty byly schváleny politickou reprezentací komunit vzešlou z komunálních voleb, tedy (v tomto případě) Zastupitelstvem Obce Chotyně a Zastupitelstvem Města Hrádku nad Nisou, kdy dozor nad zákonností politického rozhodnutí volené samosprávy, kterým je příslušné usnesení zastupitelstva o schválení územního plánu a navazující vydání obecně závazné vyhlášky (od 1.1.2007 vydání opatření obecné povahy) je svěřen správním soudům, na které se může dotčený vlastník obrátit ve stanovených lhůtách se žalobou (podrobnosti viz stavební zákon, správní řád a soudní řád správní – zák.č. 150/2002 Sb. v platném znění). Schválený územní plán je všeobecně závazným právním dokumentem vymezující koridory komunikací, vedení, a dále stanovující jednotlivé funkční plochy, jakož i limity a regulativy jejich využití. K tomu je třeba dále uvést, že kladný postoj komunit byl potvrzen i v rámci územního řízení a v jeho rámci vydaným územním rozhodnutím o umístění stavby, které je v právní moci a proti kterému mohli účastníci řízení opět podat žalobu ke správnímu soudu a to ve lhůtách a způsobem stanoveným zákonem (stavební zákon, správní řád, soudní řád správní – viz výše).

Pokud jde o jednotlivé dotčené vlastníky konkrétních nemovitostí, lze uvést, že i jejich postoj může být ve prospěch konkrétní stavby i proti ní.

U osob, které jsou srozuměny (tedy přijaly skutečnost, že jejich nemovitosti budou zcela či částečně, popřípadě i jen dočasně využity pro stavbu) s nutností převedení vlastnictví, popřípadě jeho omezení ve prospěch konkrétní stavby, dojde k uzavření dohod (smluv), mezi investorem a těmito osobami, jejichž obsah v rámci smluvní svobody není limitován s tím, že samozřejmě v situaci, kdy je vyvlastnitelem veřejnoprávní korporace (stát, obec, město, či jimi zřízené a vlastněné organizace) platí, že tyto subjekty jsou v těchto otázkách limitovány vlastními vnitřními předpisy. V rámci dohody může dojít i k tomu, že náhradou straně, která poskytla pozemky a stavby, nemusí být jen peníze, ale může jím být např. i to (pokud se tak dohodnou), že se do vlastnictví osoby, která poskytla potřebné nemovitosti, převede v odpovídající hodnotě např. zařízení staveniště (např. skladovací haly, zpevněné plochy - parkování, staveništní přípojky elektřiny, vody, kanalizace, ČOV apod.) a dále i např. staveništní komunikace, kdy je nesporné v obecném zájmu, aby i takový majetek často značné hodnoty našel po dokončení stavby, pro kterou byl zřízen, své odpovídající uplatnění v území a byl přínosem pro území, ve kterém se nachází. Taková spolupráce mezi investorem a vlastníkem nemovitostí může vyústit i v koordinaci záměrů v území, jež může spočívat v tom, že jednotlivé objekty např. zařízení staveniště se v územním rozhodnutí (po jeho vydání dle okolností změnou územního rozhodnutí a v případě již zahájené stavby rozhodnutím – povolením změny stavby před jejím dokončením) umístí nejen dle potřeb stavby, za účelem jejíž realizace jsou zřizovány, ale i se zřetelem na jejich účelné využití i po dokončení stavby a předpokládané následné převody majetku v rámci konečného vypořádání stavby jako takové. Odvolací orgán k tomu uvádí, že takové možnosti, jaké nabízí dohoda, vyvlastňovací řízení nemá. To může pouze odebrat nebo omezit vlastnictví a rozhodnout o náhradě a to toliko v penězích, kdy v této souvislosti je třeba zdůraznit, že vyvlastňovací řízení nemůže ani změnit již vydané a účinné územní rozhodnutí; to se provádí v jiném řízení a to v územním řízení, viz ust. § 94 stavebního zákona.

U osob, které nejsou srozuměny se změnou vlastnických vztahů daných realizací veřejně prospěšné stavby, nezbyvá než provést vyvlastňovací řízení. K tomu lze uvést, že v případě, že by nebylo možné provést vyvlastňovací řízení, pak by článek 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod obecně garantující, že v odůvodněných případech je možné získat práva majetkové povahy k nemovitostem úřední cestou i proti vůli konkrétního vlastníka, byl jen prázdnou politickou proklamací. Na tomto místě odvolací orgán dále uvádí poznámku, že se nebude vyjadřovat k mediálně známému případu [redacted] z Hradce Králové, protože její případ spadá do územní působnosti jiného krajského úřadu a to Krajského úřadu Královéhradeckého kraje se sídlem v Hradci Králové.

V tomto případě byla žadatelem u vyvlastňovacího úřadu dne 8.2.2010 podána žádost o vyvlastnění a je povinností vyvlastňovacího úřadu takové řízení provést a v případě, kdy vyvlastňovací úřad dospěje k závěru, že jsou splněny zákonem stanovené podmínky, provést vyvlastnění, jak to předpokládá právě článek 11 odstavec 4 Listiny základních práv a svobod.

K poukazu na nedostatečné vymezení okamžiku zahájení užívání pozemků vyvlastnitelem, odvolací orgán uvádí, že vázanost tohoto okamžiku „na zahájení stavebních prací“ není v rozporu se zákonem. Je si nutné uvědomit, že pojem stavba může mít několik významů. Vedle označení věci (bez ohledu na druh stavby – zahájená, rozestavěná, zkolaudovaná, odstraňovaná stavba apod.) se stavbou také rozumí i činnost – proces stavebních prací, v rámci kterých nová stavba jako stavební dílo vzniká – je prováděna, kdy v žádném případě první stavební činností na jejím místě nemusí být přímo provádění vlastní stavby, ale naopak může jít o práce přípravné, či pomocné. Ty jsou nutné,

aby bylo možné zahájit vlastní práce na stavebním díle (věc), jež má stavební činností vzniknout: V rámci těchto prací jde např. o zařízení staveniště, provedení staveništní komunikace, skřívky ornice, hrubé terénní úpravy- zemní práce, přeložky inženýrských sítí apod. Odvolací orgán k tomu uvádí, že je možné připustit, že by mohlo být stanoveno, že převzetí pozemků musí být (pokud nedojde k dohodě) oznámeno 15 dní předem. To však nemá vliv na vznik věcného břemene jako takového – to vzniká ze zákona právní mocí vyvlastňovacího rozhodnutí. Jde o skutečnost, že převzetím pozemku stavebník přebírá i plnou odpovědnost za veškerou činnost na nich, za dodržení předpisů v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a za dodržování technologických postupů daných stavebními předpisy, jakož i za dodržení podmínek územního rozhodnutí a stavebního povolení. Na adresu vyvlastňovacího úřadu odvolací orgán uvádí, že je povinen dle ust. § 24 odst. 2 písm. g) zákona o vyvlastnění stanovit termín zahájení účelu, pro který bylo vyvlastnění provedeno a tuto povinnost musí vyvlastňovací úřad splnit. To by mělo být provedeno uvedením časového údaje, kdy lze daný účel zahájit nejdříve s tím, že přebírání jednotlivých pozemků by mohlo probíhat výše uvedeným způsobem, ale to odvolací orgán nechává na uvážení vyvlastnítele (žadatele), neboť je výhradně na něm, aby formuloval obsah jím podané žádosti.

Pokud jde o názor odvolatelky, že nebyla náležitě splněna povinnost pokusu o dohodu, odvolací orgán uvádí, že je plně na místě, aby se vyvlastnitel pokusil o dohodu, avšak na druhé straně nelze připustit, aby se „dohadování“ neúměrně protahovalo a tím objektivně mařilo cíl vyvlastnění, což by v konečném důsledku nesporně bylo v rozporu s článkem 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Toto ustanovení naopak garantuje možnost v zákonem daných případech úřední cestou získání práv majetkové povahy k potřebným nemovitostem i proti vůli jejich vlastníků. V daném případě bylo ze spisu zjištěno, že ze strany žadatele byla splněna zákonem stanovená povinnost pokusu o dohodu před podáním žádosti o vyvlastnění, alespoň v případě odnětí vlastnického práva. K dohodě nedošlo, a proto žadatel podal žádost o vyvlastnění, což je v souladu se zákonem. Pokud jde o omezení vlastnického práva, pak k této stránce věci odvolací orgán uvádí, že žadatel nenavrhl odvolatelce uzavření smluv o věcném břemeni, jak to vyžaduje zákon (viz výše).

K názoru odvolatelky, že nebylo prokázáno, že vyvlastnění je provedeno v nezbytném rozsahu odvolací orgán uvádí, že na stavbu silnice bylo vydáno územní rozhodnutí, které je v právní moci. Tímto rozhodnutím jsou ve smyslu ust. § 73 odst. 2 správního řádu vázány správní orgány, účastníci územního řízení, jakož i jejich právní nástupci – jedním z účastníků územního řízení byla i odvolatelka. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby, o jejím rozsahu, o podmínkách jejího umístění, podmínkách pro vypracování projektu stavby ke stavebnímu řízení a pod. K tomu je nutné dále uvést, že při územním řízení bylo nutné zohlednit řadu činitelů, např. bezpečnostní a provozní požadavky silnice apod., kdy je na místě, aby nová silnice vyhovovala nárokům 21. století kladeným na cestování po pozemních komunikacích a to včetně požadavků na potřebnou úroveň – kvalitu cestování. Tomu musí odpovídat bezpečnostní a provozní parametry stavby, dále, např. obloukové poloměry zatáček, rozhledové poměry silnice, odpovídající odvádění dešťových vod a konečně i realizace nutných opatření (objektu) daných, popřípadě vyplývajících z předpisů na ochranu životního prostředí a ze stanovisek orgánů ochrany životního prostředí apod. V případě projednávání staveb v územním řízení nejde jen pouze o umístění vlastní stavby v území, ale i o koordinaci – vyřešení jejích vztahů k okolí. Jedná se např. o přeložky inženýrských sítí apod., které rovněž musí vyhovovat příslušným stavebním předpisům i po dokončení stavby atd., což musí být odsouhlaseno dotčenými orgány státní správy hájícími veřejné zájmy v oblasti správního práva (ochrana přírody a krajiny, ochrana vod, ochrana zemědělského půdního fondu apod.). Pojem „v nezbytném rozsahu“ nelze absolutizovat, kdy jeho uplatnění nemůže být na úkor předpisů na ochranu životního prostředí, předpisů upravujících bezpečnostní a provozní poměry pozemních komunikací (silnic) apod. Tento bod lze tedy shrnout tak, že ohledně stavby silnice bylo

vydáno územní rozhodnutí o jejím umístění a to je směrodatné ve vztahu k určení toho, co může být předmětem vyvlastnění, kdy odvolatelka nenamítá, že by vyvlastnění bylo nad rámec stavby silnice tak, jak byla umístěna územním rozhodnutím.

Pokud jde o bod odvolání týkající se reálného dopadu stavby silnice do území, odvolací orgán uvádí, že o umístění stavby komunikace v území již bylo pravomocně rozhodnuto a to v r. 2005. Pro úplnost k tomu lze dále uvést, že jak bylo výše uvedeno, práva fyzických a právnických osob jsou relativní – proti právu jednoho působí právo druhého. Na to navazuje ta skutečnost, že v zájmu objektivnosti rozhodování a vyváženosti (proporcionality) rozhodování o území v územních řízení byla ve výstavbě formulována pravidla umožňující seriózní a objektivní posuzování jednotlivých případů ve vztahu k řadě okolností, včetně stanovení toho, co je obecně přijatelné a co již nikoliv. Tato pravidla mají různou podobu a za dlouhá desetiletí existence stavebního práva se hmotně právně ustálila především v podobě předpisů upravujících obecné požadavky na výstavbu (viz ust. § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona a na ně navazující normy ČSN), kdy jejich dodržením se má za to, že daný záměr v území je z hlediska předpisů veřejného stavebního práva přípustný. K tomu je třeba dále zdůraznit, že není v možnostech stavebních úřadů při jejich rozhodování v územních řízeních omezovat stavebníka nad rámec právních předpisů upravujících územní řízení. Stavební úřad je povinen v územním řízení stanovením závazných podmínek v územním rozhodnutí zabezpečit ochranu veřejných zájmů ve výstavbě, dodržení obecných požadavků na výstavbu, popřípadě jiných předpisů a dodržení dalších požadavků stanovených dotčenými orgány státní správy, především vyloučit nebo omezit negativní účinky stavby a jejího užívání na životní prostředí. Povinností stavebního úřadu tedy není vyloučit jakékoliv omezení soukromých vlastníků v území umístěním nové stavby, ale pouze zabránit takovému zásahu, který by byl od počátku zřejmý a v rozporu s platnými právními předpisy.

Pokud jde o problematiku náhrady a její výše, pak odvolací orgán k tomu uvádí následující úvahy a to i přesto, že tato problematika nebyla výslovně v odvolání napadena; pouze v úvodu odvolání se uvádí, že vyvlastňovací rozhodnutí ze dne 26.11.2011 je napadáno ve všech jeho částech – tedy včetně výše náhrady. Obecně platí, že logicky je možné náhradu stanovit na základě pevné ceny stanovené právním předpisem, pokud je to tak stanoveno, anebo postupem daným vyvlastňovacím zákonem, tedy ve výši obvyklé ceny a v případě, že cena stanovená zvláštním předpisem (předpisy o oceňování), je vyšší než cena obvyklá, pak se náhrada stanoví dle oceňovacího předpisu. Podkladem pro posouzení této otázky je znalecký posudek, který v tomto případě byl doložen (posudek zpracovaný znalcem [redacted]). K tomu lze uvést, že ve spise je sice dokladováno usnesení vyvlastňovacího úřadu ze dne 9.9.2010 o ustanovení znalce [redacted] v dané věci, avšak dané usnesení bylo adresováno a doručeno pouze tomuto znalci, nikoliv účastníkům řízení, kterým bylo doručeno pouze samostatné sdělení o jeho ustanovení. Je třeba uvést, že takový postup není v souladu se zákonem. Naopak vyvlastňovací úřad měl před vydáním usnesení uvědomit účastníky řízení o záměru ustanovit znalce s uvedením jeho identifikačních údajů a dát účastníkům řízení možnost se k tomu vyjádřit a to obdobně dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Po uplynutí stanovené lhůty by pak vyvlastňovací úřad vydal usnesení o ustanovení znalce a doručil je účastníkům řízení, což se však v tomto případě nestalo.

Vyvlastňovací úřad po vrácení spisu vyzve žadatele k odstranění výše popsaných nedostatků jeho žádosti. Jde zejména o náležitě označení vyvlastnítele, precizní formulaci toho, co má být vyvlastněno – vyvlastňovací úřad musí požadovat, aby žadatel (navrhovatel) formuloval návrh celého komplexního výroku vyvlastňovacího rozhodnutí – vyvlastnitel je specializovanou organizací pro výstavbu silnic, takže je zcela oprávněně vyžadovat přímo komplexní návrh výroku rozhodnutí. Je to zcela plně v intencích ust. § 37 odst. 2 správního řádu, viz text „co se navrhuje“ a to se zřetelem na povahu, složitost a náročnost vyvlastňovacího řízení a důležitost jeho výstupu

(vyvlastňovací rozhodnutí) ve vztahu k předpisům o účetnictví, k předpisům o katastru nemovitostí apod. Takový požadavek je plně v souladu i se soudní praxí, kde u návrhů – dnes označovaných výhradně jako žaloby – se musí navrhnout komplexně znění výroku soudu, jaký má být soudem vyneseno. Dále je nutné doplnit i náležité zdůvodnění oprávněnosti vyvlastnění včetně dokladování kopií příslušných částí územních plánů a pod. V této souvislosti je třeba žadatele i vyvlastňovací úřad upozornit na skutečnost, že u pozemků s dočasným omezením vlastnických práv není naplněna podmínka dokladování pokusu o dohodu, protože v daném případě měl být vyvlastnitelem předložen návrh na uzavření smlouvy o věcném břemeni, nikoliv návrh na uzavření nájemní smlouvy; protože jedině návrh na uzavření smlouvy o věcném břemeni by byl způsobilý k prokázání splnění povinnosti vyvlastnitelem (ust. § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění).

Vyvlastňovací úřad současně stanoví lhůtu k doplnění žádosti a dále usnesením přeruší vyvlastňovací řízení. Vyvlastňovací úřad dále musí doručit účastníkům řízení stejnopis usnesení o ustanovení znalce ze dne 9.9.2010. Po doplnění podkladů bude vyvlastňovací úřad podle okolností pokračovat v řízení, které dokončí se zřetelem na skutkové a právní okolnosti věci. Odvolací orgán k tomu závěrem dodává, že další průběh řízení, jakož i jeho výsledek nemůže předjímat.

Na základě těchto skutečností bylo rozhodnuto, jak je výše uvedeno.

Poučení o opravném prostředku :

Proti tomuto rozhodnutí o odvolání se nelze odvolat (§ 91 odst. 1 zák.č. 500/2004 Sb., o správním řádu).

RNDr. Kateřina Lauermannová
vedoucí odboru územního plánování
a stavebního řádu

Doručí se:

Účastník vyvlastňovacího řízení :

Ředitelství silnic a dálnic ČR, Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha

k rukám zástupce:

Pozemkový fond ČR, u Nisy 745/6a, 460 01 Liberec

Město Hrádek nad Nisou, Horní ním. 73, 463 34 Hrádek nad Nisou

Pískovny Hrádek, a.s., Václavice 2, 463 34 Hrádek nad Nisou

Dále obdrží:

Magistrát města Liberec, stavební úřad, 460 59 Liberec

Katastrální úřad pro Liberecký kraj, Rumjancevova ul., 460 01 Liberec